

היליון מס' 137

כניסת שבת:
ירושלים: 19:08
ת"א: 19:23
חיפה: 19:16
באר-שבע: 19:24

יציאת שבת:
ירושלים: 20:26
ת"א: 20:28
חיפה: 20:30
באר-שבע: 20:27

יריית פתיחה / אישי פרי

קורח, "לקח עצמו לצד אחד, להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה", כלשון רש"י בראשית פרשת המחלוקת של קורח ועדתו. אם נחתור להבין מעט יותר לעומק את דברי רש"י נגלה כאן תובנה מאלפת באשר ליחסי אנוש: לפני הסוגיות האידיאולוגיות כמו שבט הכהונה ועוד, בשמן מדבר קורח, הוא "לקח עצמו לצד אחד". כלומר: תייג עצמו בצד של מחרחרי המדנים. כעת, לך תחפש את התשובות. השאלות הקנטרניות הם הם התשובות בעצמם.

כלומר: האסון הגדול ביותר, המהווה אפוא מדרון חלקלק אל השאול, חלילה, לא מחל אולי בשאלות סתמיות. הוא מחל בתיוג העצמי של הבן-אדם; אם האדם מתייג עצמו לאיש מדנים, הוא יתאמץ בכל כוחו, ויגייס לכך גם שאלות פילוסופיות מעמיקות ומפולפלות, בכדי להצדיק את תיוגו זה, וכמובן, אם ילך בתלם הקלאסי, פתאום שאלות מפותלות אלו "ייעלמו" כלא היו.

זהו אפוא כנראה פשרו של דבר ה"מגיד" בהגדה של פסח על הבן החוטא: "ולפי שהוציא עצמו מן הכלל...". כלומר, עצם העובדה כי המרע, הפיק והוציא עצמו מן הקולקטיב, בזה עצמו החטיא את המטרה והינו מצוי במדרון מסוכן. כי הוא כבר מתייג עצמו עם התווה וההעדר. אין מי שישמור עליו מכל רע מוסרי או אלוקי. כישלוננו של זה נעוץ מראשית בתיוגו העצמי.

1. בין 'קורח' ל'נושר'!

את י' בן ה-23 פגשתי באחד מהחנויות בירושלים. פניו נראו נוגות ומיוסרות. ולא בכדי: הוא 'נפלט' מהשיבה בה למד לא לפני זמן רב. כעת היה על תקן המוכר בחנות. מסופק הייתי בליבי כמה שימש יותר: כאובייקט של 'נפלט' ממסגרת או כ'מוכר' בחנות. כך או כך - הוא התוודה בפני: 'אני נושר'. לא בדיוק הסכמתי עם קביעתו הנחרצת. אפילו ניסיתי לסדוק בה; הלא בכל אופן, ציצייתו עדיין התבררו ברות. חולצתו הצחורה אולי 'נושרת' חוצה, אבל לא הסכמתי לקטלוג המבייש שקטלג עצמו. 'דע לך', אמרתי לו, 'אם תאמין כי הינך ירא השם ולא 'נושר', המודעות העצמית שלך תנסוק אל-על. אתה תשוב ותהיה בחור איכותי'. י' לא נרעש לנוכח התובנה הפסיכולוגית שהשמעתי בפניו. 'החברה מתייגת אותי. זה מה יש', הצטדק לעצמו בקול שאין לו הופכין.

סיפורו של י' הנבוכך, הוא סיפורו של תסכול אנושי שמקבל תיוג וחותר, בשגיאה אנושה.

וי' הוא רק הצצה. הצצה לסיפור יהודי-היסטורי כאוב שמופיע בפרשה, ושמו: "קורח".

השבוע בגליון:

4

"סתיו דתי לאומי"?
יחצנו"ת בדרך לרבנות

רבה של מודיעין נחשף!

3
2

מרתק: קורח 2013?

ניסויים רפואיים; הפן היהודי

4

הוא חזר:

ישי לוי, אדריכל
הבניינים והמילים
הירושלמי, שב
לשורר!
רק ב'פרשניית'
השבוע!

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.
לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

הוא הסתנוור מהכיסא וכל אמצעי הצדיק עצמו בדרך למטרה הנכספת (תרתי משמע אולי...).

ספק אם קורח היה אכן משוכנע כי סוגית בית שכולו ספרי תורה - אם חייב במזוזה, הינה שאלה הלכתית כנה ותמימה. סביר להניח שהייתה זו עוד שאלה אינטלקטואלית שצצה מתוך הלהט שלו לכל דבר שבכיסא.

כמו אצל קורח, גם בחיים: לעיתים האדם משכנע עצמו פנימה כי מקננת בקרבו תחושה שלילית כזו או אחרת. **עצם התיוג הפנימי של האדם יוצר מצב בו הוא חותר תמיד ללכת באפיק שלילי זה. כי, מה לעשות, זה "הוא".**

אך השגיאה מתחילה באמת בבסיס ובשורש.

אם האדם יקטלג עצמו עם אנשי הטוב, תמיד יחתור להיטיב. אם ישכנע עצמו פסיכולוגית כי חלקו עם מחרחרי המדנים - שם יהיה ושם יתייבב.

אין עצה אחרת, אלא להיות עם מודעות פנימית חיובית.

כדאי שנעקור ונשרש את ה'קורח' שבליבנו. פשוט כדי שיהיו לנו חיים טובים יותר.

זהו 'קורח' נוסח 2013!

2. חוזר ב'שאלה'?

כשהוא ניצב מול העם השורה בכאוס של מלחמת-אחים, מציג קורח רטורית את השאלות ההלכתיות המקוריות שלו: "בית שכולו ספרי תורה - החייב במזוזה, או לא? טלית שכולה תכלת החייבת בציצית?". **כה מפתיע לראות שהשאלות שהגה איש המדנים נולדו לו רק כעת - מתוך ההפיכה.**

הלא מדובר בשאלות שדיו רב יכול להיות מוגר עליהן. מלל רב יוכל להיות ממולל עליהן. יושבי בית המדרש לבטח היו דכים אותם במדוכה. אך אלו מוצגות רק בשעת מבוכה, תאניה ואנייה. לא רגע אחד טרם לכן. מה באמת קורה פה!?

האמת היא, וכל בר-דעת ולבב מבין זאת, כי השאלות היו אפוא התשובות; לא בכנות ובתמים דרש קורח מענה לספקותיו. אדרבה - ביקש לתרץ את סדיקת המנהיגות הרוחנית של משה ואהרון על ידיהן.

פרשת קורח, ש"יפה נדרשת" (רש"י), יכולה לשפוך אור ולהסיר את הלוט מעל תופעות הזויות יותר ופחות שמוצאות מקום בעידננו שלנו: "חוזרים בשאלה", שבחברתם החרדית הקודמת, נחשבים היו לאבי אבות הרדודים והשטחיים, שלפתע, עם נטישתם את השטח למחנה החילון, משנים עורם, והופכים לפתע לאינטלקטואלים דגולים כשמגיעים אליך עם טיעונים ומועקות ופילוסופיות מעמיקות. ואתה משתאה לנוכח התופעה הזו, ניצב מול האנשים הללו, ספק בגיחוך ספק בחמלה, ומנסה להבין איך לפתע התעורר בהם הדוב הזה מרצו? מי גרם לחוש הכל-כך חריף שלהם להתפתח? התשובה היא ברורה: חוש היצר לחילון. שום דבר אחר לא. התהיות החפרניות שלהם, הם רק תירוץ לתוהו מוחי.

קורח, יש לך תלמידים בישראל!

בעניין ספק מצווה

הגמרא (נדרים ז, א) מציגה מספר ספקות בסוגיית "יד" (דיבור מרומז בלי לסיימו כראוי העניים של חלות): האם מועיל בנדר לצדקה, לפאה ועוד.

וכאשר הבאנו כבר בשבוע שעבר, רבינו ניסים (הר"ן) תמה על הפוסקים שנוקטים להלכה להחמיר בדבר, כדון "ספק איסור", בעוד שבתלמוד משתמע לא-אחת כי ספק בסוגיית מתנות עניים נדון כ"ספק ממון" לכל דבר ועניין.

אלא, שיש להעמיד כאן זוית אחרת: הן-אמנם שאולי מצד "ספק ממון" יש להקל דבר, אך מכל-מקום יש בדבר טרם-כל מצווה, וספק מצווה נדון אפוא כספק בדבר של תורה שבו מחמירים?

האמת, שזכרנו כי כבר העלורעיון זה בתלמוד בבא מציא (ז, ב) בסוגיית ספק במתנות כהונה, שלמרות שמצד ההיבט הממוני שבדבר יש להקל, אך מכל-מקום מההיבט של המצווה יש להחמיר.

ובעזרת השם ראיתי בספר "קהילות יעקב" שהזכיר על-אתר את הזווית הזו ויישב כי המצווה נקבעת אחרי הקביעה הממונית ביחס להדרב.

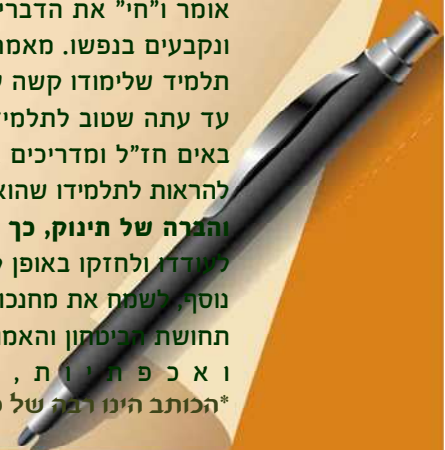
אכן, דבר זה בהחלט צריך הבנה לעומק: מדוע שנאמר שהמצווה נגזרת אחר ההגדרה הממונית התקדימית, ולא שנאמר שי ההגדרה הממונית נשרכת אחרי המצווה. ודבר זה טעון דיון לעצמו.

ברם, לאור הדברים האמורים כאן בעבר, בהחלט תמיהתנו הראשונית איננה במקומה כל ועיקר, שכן הסוגיה כאן לא דנה בעצם הגדרת המצוות כלפי דין "ידות", אלא בדין אמריה בתורת "ידות" בלבד; מה שיבה של אמירה זו ומה הגדרתה, וכלפי זאת לא מדובר אפוא ב"ספק מצווה", שכן לא מדברים אנו כאן בספק בגוף המצווה, אלא בדין האמירה שלה, אף שבהחלט המצווה משליכה על-כך. והדברים מובנים היטב.

שאלה: איך ניטע מוטיבציה בלב החניך?

תשובה:

רבי יהודה הנשיא מתבטא על עצמו שהוא התפתח להיות טוב יותר מחבריו בזכות העובדה שהיה קרוב לרבי מאיר וראה את התנהגותו. מוסיף רבי יהודה הנשיא ואומר שהוא עמד מאחורי רבי מאיר ואילו זכה לעמוד ולראות את פניו היה עוד טוב וחד יותר ממה שהוא (ערובין יג, א). מסביר בספר מהרש"א ואומר: "שעל ידי הסברת פנים היה מתחדד יותר, דיש להבין בקריצת עיניים ורמיזת שפתיים". כלומר, כל תנועה של רבו יש בה אקט של חינוך, ולו היה זוכה ורואה את פניו של מחנכו, יכול היה להבין ולהפנים את הדברים טוב יותר. שפת הלב היא המדברת: כשרואה תלמיד את המחנך מעריך את ערכי התורה, כשחש תלמיד שהמחנך מאמין במה שהוא אומר ו"חי" את הדברים, הוא קולט שהדברים יוצאים מהלב, ואז נכנסים הם אל שערי הלב ונקבעים בנפשו. מאמר נוסף של חז"ל מעלה דרגה את חובת המחנך לתלמידו: "אם ראית תלמיד שלימודו קשה עליו כברזל, בשביל רבו שאינו מסביר לו פנים (תענית ה, א). אם למדו עד עתה שטוב לתלמיד לראות את פני המורה, ובכך יבין את הדברים ויחוש אותם טוב יותר, באים חז"ל ומדריכים אותנו שבמבט של המחנך לתלמידו טמון סוד ההצלחה. המחנך צריך להראות לתלמידו שהוא יקר לו, שאכפת לו ממנו. כמו אמא שמאשרת ומתמוגגת מכל תנועה והצרה של תינוק, כך צריך כל מחנך ללוות את תלמידו. להראות לו שהוא שמח בהצלחתו, לעודדו ולחזקו באופן קבוע. תלמיד שמרגיש שלמורה אכפת ממנו יעשה מאמץ לזכות בחיך נוסף, לשמח את מחנכו. אסור לנו להחתיים ילד בחותמת של כישלון. חובה עלינו להחדיר בו את תחושת הכישרון והאמונה ביכולתו. נטיעת בטחון זה יכולה להיות אך ורק אם הוא יחוש אהבה ואכפתיות, ואז ינסה לעשות ולהצליח. הכותב הינו רבה של מודיעין. מתוך ספרו "משכיל לדוד"

הכר את הרב

הרב: דוד ברוך לאו. גיל: 47. מקום מגורים: מודיעין.

צוהר לרב בישראל

שפתו האצילה של הרב לאו מצליחה לכבוש גם את החילונים המיליטנטים של העיר מודיעין - בה משמש כרב. הוא מוסר שיעורים לרוב, ושיעורו המרכזי הינו בשעות הערב, בו השתתף בעבר גם הממכ"ל יוחנן דיגנו.

הרב דוד לאו, בנו של הרב הראשי, הרב ישראל מאיר לאו, למד בישיבות 'הישוב', 'בית מתתיהו' וכן בישיבת העילית פוניבז'.

בשנת תשס"ח הוציא לאור רבה של מודיעין ספר פסקים הלכתיים, בן 800 עמודים, המכיל שולל מאמרים הלכתיים בנושאים הלכתיים מרתקים, כמו: הגדרת שיק בהלכה, אחריות רופא לנזקי טיפולו, מדבר שקר תרחק, צילום מאמר, עקירת עצי פרי, ועוד ועוד. כן ערך הרב לאו הבן את ספרו של אביו: "יחל ישראל".

מידי צהריים מגיש הרב לאו ברדיו החרדי 'קול-חי' פינת 'נקודה יהודית' המציגה נקודה יהודית-אמונית באור מיוחד. באחד מהפינות עסק הרב בהרחבה בסוגיית האלוקים בשואה, והסביר כי השואה היא כמו ניתוח - שאף שודאי הוא כואב, מכל-מקום, הכל מבינים כי גועד הוא בסופו של יום לחשל כוחות. בראיון לגיליון בתי הכנסת 'בית מקדש מעט' יצא הרב חוצץ נגד תופעת 'תיקון ליל שבועות' החדש והמודרני: "אם שיעורי תורה מקרבים את האדם לאהבת תורה, לרצון לקיים מצוות, זו תופעה מבורכת. אלא שלפעמים חלק מהמראצים - שאיפתם לא כזו. אתה אומר 'תיקון ליל שבועות', מפני מה הוא נקרא 'תיקון'? עם ישראל בזמן מתן תורה הלכו לישון ולא באו לקבל תורה, על כך אנו עושים בכל שנה 'תיקון' ליל שבועות ולומדים כל הלילה. איזה מן תיקון זה כאשר אני נפגש ומשוחח על נושאים שבינם לבין קבלת תורה, אהבת תורה, וקרבה לקב"ה אין כלום?! בתפילת שחרית שבכל יום בברכות קריאת שמע אנו אומרים אבינו אב הרחמן המרחם וכו' ומבקשים 'ותן בליבינו בינה להבין ולהשכיל', לשם מה? 'לשמוע ללמוד ולקיים'. אם עושים כך מגיעים כרונולוגית להמשך התפילה 'והאר עינינו בתורתך' ויחד לבבנו לאהבה' ואז גם מופיע 'וקרבתנו לשמך הגדול'. אם אנו לא פוסעים במסלול הזה ומנסים להגיע לתכלית זו אין בשיעורים מן הסוג הזה כל תועלת". הרב לאו, בנו של הרב הראשי לת"א-יפו, הוא מנועמד לרבנות הראשית לישראל, ויש לו סיכויים רבים לזכות בתפקיד החשוב.

תרבות - ספרות - דעות

ספר "רציתי להיות טוב" / סקירה

"היה זה בשעות הלחץ של סגירת גיליון 'מעט מן האור' אותו ערך", מספר לפרשניי[ת] השבוע, עורך הספר עודד מזרחי, "הדד-ליין מתקתק ולוחץ. אך בדיוק אז נכנסת לחדר המערכת, וכולת של דברי-סדקית ממרכז ירושלים. היא מבקשת שהרב חנן יעזור לה מול גורמי עירייה נטולי-חמלה שסילקה ממקומה העלוב בין-כה. השעה לא שיחקה לו לרב פורת ושעה ארוכה שוחח עם גורמים בעירייה ועשה כל אשר לאל-ידו כדי להחזיר את האור לפני האשה האביונית, וזהו רק סיפור פשוט ומייצג למה שתקראו בספר על האיש הגדול שעשה הכל בשביל לעזור ליהודי מתוך הבנה כי כל יהודי הינו עולם ומלואו", מודיע מזרחי.

בשפתו הקולחת והמתוקה מצליח הסופר המוכשר עודד מזרחי, איש 'ראש יהודי' לרדת לנימים העמוקים של הנפש ולהקסים, כמו תמיד, את קהל הקוראים.

גם אם תהומות אידיאלוגיים פעורים בין העולמות, קשה לעמוד אדיש לנוכח יפעת נפשו של הרב חנן פורת ז"ל, איש 'גוש אמונים', כפי שנראית לעינינו במאות הסיפורים המופיעים בצורה חווייתית בספר, שראה-אור לא-מזמן.

האמירה המרכיבה את ה'לוז' של הספר והשזורה לאורך שלל העובדות המופיעות בו, היא האמירה היהודית כל-כך אותה הפטיר הרב פורת ברגע של גילוי-לב: "אמר לתלמידיו: אני עומד להסתלק מן העולם. אם תשאלו אותי איך הייתי רוצה שיזכרו אותי, לא הייתי אומר שאני רוצה שיזכרו אותי כאדם צדיק או קדוש, כי לא הייתי כזה. גם לא הייתי רוצה שיזכרו אותי כאדם טוב, אני יודע כמה דברים שהיו אצלי לא טובים. אם תוכלו לזכור אותי במשהו, תזכרו אותי בדבר אחד - שרציתי להיות טוב". "האידיאל של הרב חנן", אומר מזרחי לפרשניי[ת] השבוע 'היה להפיק מעצמך את המקסימום, גם ברגעים הקשים ביותר. גם כשהיה חושך, הוא ראה את האור". פשוט לקרוא ולהתרגש!

רפואה והלכה

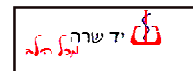
שאלה: בישראל מתפתחת חגמה חדשה-ישנה של ניסויים בבני אדם. כאשר אין סיכון - המותר הדבר?

תשובה:

ידועה היא עמדת ההלכה בעניין הממת חסד, אשר בכירי פוסקי ההלכה קבעו פה אחד, כי על פי היהדות לאדם אין כל בעלות על גופו, ולפיכך לא יוכל להמית עצמו כאשר יחפוץ - על אף שאפוף ייסורים הוא.

בהתאם לכך, נראה היה ללמוד גם לסוגייתנו, שהגוף נועד לשימושי הטבעיים וכי אסור יהיה לו לאדם להשתמש בו כאובייקט לצורך בדיקת תכשיר כזה או אחר, על אף שאין בכך כל סכנה.

והן-אמנם, כי אף אם היה איזה היזק קליל בגוף הבן-אדם כתוצאה מהניסוי, והיינו אולי מתירים את הדבר מהלכות חבלה של האדם בעצמו משום שיש בדבר תועלת, (וכאשר הרחבנו במדור זה אך לפני כשבועיים ימים), הרי שמכל-מקום הדבר בעייתי מבחינת עצם הגישה. ומה אומרים על-כך פוסקי ההלכה? **על-כך בשבוע הבא.**

המדור בחסות:

פינת האיחולים

מזל"ט משפחת!

שובל של ברכות משוגרות לשאר-בשרי, סופר והוגה-דעות שהעולם החרדי חב לו רבות, הרב יעקב ב. פרידמן שליט"א - עם נישואי ביתו מיכה תחי' - בשבוע האחרון. רק נחת, לתפארת משפחתנו ועם ישראל!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

"הסתיו הדתי-לאומי"? סיפורה של יחצנו"ת בדרך לרבנות הראשית

הרב של שוהם, הרב דוד סתיו, הוא איש העולם הגדול ובקי ברזיו עד דקה. תוכיח עדותו כי הוא קרא את ספריה המעוותים של הסופרת ברנדס בשקיקה. למעשה, ההוכחה המוחצת שהוא איש כזה, איננה ניתנת כלל לערעור: הוא אפילו ערך השבוע "מסיבת עיתונאים" מוחצנת בעליל לשם... הגשת מועמדות לתפקיד הרבני של הרב הראשי לישראל. משעשע היה לראות אדם שחושק בתפקיד קדוש שעושה תרגילים תקשורתיים פומביים כדי לזכות בתפקיד הנחשב הזה. דומני, כי שום רב שמכבד עצמו לא היה מעז להעיד בפומבי כי הוא איש מוחצן. אבל כבר אמרנו, הרב סתיו, הוא איש העולם-הגדול. אוהו העולם הגדול. ככלל, סיפור מועמדותו של האיש מעורך גיחוך: מי שקורא את אתר הבית הדתי-לאומי, הלא הוא ערוץ 7, עשוי לחשוב שאנו חיים בשני מדינות: מדינת מפלגת הבית היהודי שבחרה בסתיו, ומדינת רבבות מצביעה שרואים בו באיש קלון ליהדות המסורתית. מי שעומד מן הצד מתקשה להאמין שהמפלגה המתיימרת לייצג את אנשי המגזר הסרוג כה מנוכרת לערכים המצויים כמעט בקונצנזוס שלו. זה כמו בערך שייש עתיד' מייצג את מעמד הביניים. (יש להם 'ברית פלדה', לא?).

ישי לוי בין חושך לאור

אחרי תקופה של פסק-זמן, שב אדריכל
הבניינים והמילים הירושלמי ובונה בית אחר
בית בדרך לשלום בן-מגזרי --- **שירת הלוי**

פגשתי פעם בחור שהרבה להתפלפל
יום אחד בא לחלוק על בית שמאי ובית הלל
אדון שירת הלוי, אני אותך שואל:
מחלוקת שמאי והלל וקורח ועדתו; מה כאן ההבדל

יפה שאלת, אחי,
עניתי והלבנתי שיניים
האחת אינה לשם שמיים
והשנייה לשם שמיים

עדיין לא מבין מה ההבדל
המשיך והקשה המתבלבל
הרי תמיד כשחולקים, זו מחלוקת,
המשיך להתפלפל

אז, בסייעתא דשמיא,
נזכרתי בשיחת הגאון רבי משה שפירא שליט"א
שההבדל תלוי בנקודה אחת ויחידה, היכולה לשמש לכולנו כלי מדידה
אם אתה חולק על רעך לשם-שמיים או לשם ריב ולהרפות ידיים

התבונן, אם נאלץ אתה לחיסור זולתך לצורך הוכחת דבריך
מבטל דברי חבירך כדי להוכיח צדקתך
אם כדי לעמוד על שלך אתה דורך על האחר
זו מחלוקת קורח ועדתו שלא לשם-שמיים, ככה מסתבר

הרי לקורח כלל לא הייתה טענה, לולא משה רבינו ע"ה נבחר היה
לאבי האומה
מכאן, שטענת קורח מבוססת על שלילת האחר ולא בזכות עצמו
להבדיל, במחלוקת לשם-שמיים, האמת ניצבת ובזכות עצמה מדברת
ללא שום צורך בביטול דעה כזו או אחרת

ולכן זו נקראת מחלוקת קורח ועדתו
ולא קורח ומשה
שאפילו בינם לבין עצמם
היה להם קשה

לעומת זאת,
וההבדל כבר ברור,
הלל ושמאי אמנם חולקים
אך נותרים מחוברים בו החיבור

ידידי,
מאחר שתורתנו הקדושה אינה ספר היסטוריה
אלא הלכה יומיומית
ולא רק בתיאוריה

אזי גם כיום, כאשר חוק המחלוקות ושנאת החינם
לצערנו עדיין ממשיך להתקיים
ועוד דמות חשוכה מנסה להתרומם ולהתפרסם
על ידי רמיסת ציבור שלם

אז בגבור החשיכה נזכיר לאותם קטני-אמנה וחשוכים תהומית
כי מושג של אי-קיום אין לו הוויה וזכות קיום עצמית
ואת זה בסוף יבינו כולם
מהאברך התלמיד-חכם ועד רודן מטומטם

כל קיום החושך הוא בזכות נגיסתו בקיים
רק ביחד ובזכות מציאות הוויה קיימת - אי-הקיום קיים בעולם
עד כמה שבכוחו לגדוע,
להרוס ולשבור את הקיים

אבל אחי...
העולם אינו הפקר
לא לתוהו נברא שכל רודן יעשה בו ככל שיחפוץ
ואלפי שנים אנו אומרים כן ירבה וכן יפרוץ

ואם כבר הזכרנו
את גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור
הלא בזהוה הקדוש רבי שמעון אמר
שרק בחושך המוחלט האור אין-סוף יגיע ויגבור

אז השם-יתברך שלח לנו קליפה
כי נתרפאנו וצריכים להתחזק בעבודתו יתברך ורק בזה הכל תלוי
וזה סוד העולם (מלשון העלם)
שככל שגדל ההסתר בגשמיות קרוב בו הגילוי

אחיי ואהוביי: זה הזמן לאחוז חזק חזק באומנות אבותינו
ולהצטרף לתפילתם
שבכל דור ודור קמים עלינו לכלותנו
והקב"ה מצילנו מידם

שוני, זה יופי!

**רפאל יונתן, בן ישיבה, מנסה להבין במה שגה קורח, והוא
מעלה מכך תובנות עכשוויות לחיינו שלנו ---**

כולנו מכירים את דברי הגמרא הקובעת כי "כשם שפרצופיהם שונים - כך
דעותיהם שונות". את המציאות הזו אנו הווים ומאשרים יום יום בעצם קיומנו
זה לצד זה; בישיבה, בעבודה, והכי חשוב בבני-זוג בבית פנימה. ודאי יודעים
אנו כמה שונים הם בני-זוג האחד מהשני, וכמה תועלת עצומה הינם מפיקים
כאשר דעתו של זה נשזרת בשל זה, מה שמסליך באופן ישיר על ההתפתחות
והצמיחה - הן על האדם ברמה הפרטית והן על המטרות הכלליות בכלל.

אלא, שאם-כן נשאלת השאלה, מהי אפוא אותה מחלוקת של קורח ועדתו
שזכתה לכוון תהודה של הסתייגות - הלא המחלוקת לעיתים היא מתכון פורה
לצמיחה והתעלות?

רש"י על-אתר יישב זאת בעצם דבריו: "ויקה קורח - לקח את עצמו לצד אחד
להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה". גם אונקלוס תרגם על-אתר
"ואתפלג".

קורח מערער על הכהונה. הוא דואג להשמיע את דעתו, תוך שהוא לוקח עצמו
פזיזת מן העדה כולה. הוא לא יתור לאמת באמצעות היותו קשוב ומושפע
מדברי המעם והדעת של האחר שעלולים להיב.

ריבוי הדעת, הוא חיובי, ולא חלילה בשביל לעוות את האמת הנכונה - אלא
כדי להדד את אמיתותה, זאת מתוך צניעות וענוה נדרשת.

כל העולם מבין שכדאי ללמוד מיתרונותיו של האחר. מדינות רוקמות קשרים
על רעותן, כאשר יש לאלו יתרון על-אלו ויכולות המה לתרום בכך להם.
המדינות מקיימות קשרי מסחר פוריים זה עם זה, ונהנים מהיתרונות ההדדיים.

קורח מתמהמה להבין כמה הכרחית ויפה היא המחלוקת. לדידו, כולם צריכים
להיראות אותו דבר. השוני, שבה קורח, הוא היופי.

הזה בקיץ

טסים פליי לוקסוס
במחירים הכי טובים,
מכל מקום ולכל
מקום בעולם.

FlyLuxus
לטוס בזול

צלצלו ובדקו אותנו
02-9412000
יפ' 216, בנין שערי העיר
www.FlyLexus.com

הזה בקיץ

טסים פליי לוקסוס
במחירים הכי טובים,
מכל מקום ולכל
מקום בעולם.

FlyLuxus
לטוס בזול

צלצלו ובדקו אותנו
02-9412000
יפ' 216, בנין שערי העיר
www.FlyLexus.com